

Publicerad 2012-05-20 20:54 av Max Poisé

Dagar, veckor, månader och ett liv efter.

Tid som kalkar de ådror som suktar ungdom,
där spegeln skapar ångest och flykten blir förhoppning.

Det är sekunder av krampaktig glädje som rinner ut ur förnuftets objektivitet.
Ensamheten med själen blir trohetens enda ansikte och där forsar lögnen genom intellektets enda försvar.

Tid är arv av generationers labyrinter och utgången finns bara djupt inom.

Kan så enkelt älska dig och klockorna, då tiden står stilla.

Sen minns jag åren som flutit genom vener, pumpats av ett trött hjärta och funnit att jag är en del av
miljarder i en solstorms flykt från tid och rum.

Det vackra är tidlöst,
utan fåror av fångslande fördomar som aldrig inser det självklara.

Att vi är unika bortom ålder.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten